

บทความวิจัย

เรื่อง การสำรวจทางทะเลของเงี้ยว (ค.ศ. 1405-1433)

โดย

นางสาวรัชฎาภรณ์ สุขสมบูรณ์

รหัสนักศึกษา 05590708

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์/บทความวิจัย	การสำรวจทางทะเลของเจ็ทเหอ (ค.ศ. 1405-1433)
ผู้เขียน	นางสาวรัชฎาภรณ์ สุขสมบูรณ์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์/บทความวิจัย	อาจารย์ ดร. เพชรดา ชุนอ่อน
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัย“การสำรวจทางทะเลของเจ็ทเหอ (ค.ศ. 1405-1433)”มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจุดประสงค์ในการเดินทางสำรวจทางทะเลของเจ็ทเหอและผลที่ได้รับ ว่าการเดินทางมีวัตถุประสงค์เพื่ออะไรบ้าง และจีนได้รับประโยชน์อะไรในการเดินทางครั้งนี้ โดยมีวิธีการศึกษาจากการค้นคว้าหนังสือและเอกสารงานที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาพบว่า วัตถุประสงค์ในการออกสำรวจทางทะเลของเจ็ทเหอมีหลายประการ ทั้งด้านการเมืองมีการสนับสนุนแรงจูงใจไว้หลายประการ ทั้งปัจจัยจากการกังวลเรื่องของความมั่นคงของจักรพรรดิหย่งเล่อ การต้องการสร้างความชอบธรรมในการขึ้นครองราชย์ รวมไปถึงการต้องการรักษาระบบบรรณาการเอาไว้ แต่อีกวัตถุประสงค์สำคัญของการออกสำรวจทางทะเลก็คือด้านเศรษฐกิจ เพราะมีการค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้ากับอาณาจักรต่าง ๆ มากมาย ผลที่ได้รับจึงมีทั้งเรื่องการเมือง ที่จีนสามารถสร้างความเกรงกลัวให้กับอาณาจักรต่าง ๆ ที่กองเรือเกินทางไปถึง การรักษาระบบบรรณาการไว้ได้ และรายได้มากมายจากการค้าขายสินค้ากับอาณาจักรต่าง ๆ

คำสำคัญ : เจ็ทเหอ, การสำรวจทางทะเลของเจ็ทเหอ, ราชวงศ์หมิง

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องการสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอ (ค.ศ. 1405-1433)เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ ดร. เพชรดา ชุนอ่อน อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

รัชฎาภรณ์ สุขสมบูรณ์

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ	ค
สารบัญรูปภาพ	ง
การเดินทางสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอ.....	1
บรรณานุกรม.....	13

สารบัญรูปภาพ

รูปที่ 1 เจ็จเหอ.....11

รูปที่ 2 รูปวาดอีราฟ ที่เจ็จเหอนำกลับมาถวายจักรพรรดิหย่งเล่อ
.....12

บทความวิจัยเรื่อง

การสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอ (ค.ศ. 1405-1433)

บทนำ

การเดินทางของเจิ้งเหอทั้ง 7 ครั้งเป็นการเดินทางที่ยิ่งใหญ่ของจีนและของโลก ก่อให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ตามมามากมาย ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นในการแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ ของชาวจีนในสมัยโบราณได้เป็นอย่างดี ทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่าเทคนิคการเดินทางของชาวจีนในสมัยนั้นมีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก และการเดินเรือของเจิ้งเหอยังช่วยกระตุ้นให้ประเทศจีนกับประเทศอื่น ๆ ในทวีปเอเชียและแอฟริกาให้มีการติดต่อทางการค้าและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่าในยุคนั้นมีปัจจัยอะไรที่ทำให้จีนต้องการส่งกองเรือขนาดใหญ่ออกไปยังอาณาจักรต่าง ๆ และกองเรือของเจิ้งเหอได้ทำประโยชน์อะไรให้กับอาณาจักรจีนบ้าง

ชาวจีนมีความสนใจในเส้นทางการค้าทางทะเลมาตั้งแต่ราชวงศ์ฮั่นในยุค 3 ก๊ก ที่รวบรวมชนเผ่าต่างๆ แลกกลางและปลายแม่น้ำแยงซีร่วมกับชาวฮั่นที่อพยพลงทางใต้ ชาวก๊กก็มีความชำนาญในการต่อเรือและการเดินเรือในทะเล (คล่อง ศิริประภาธรรม, 2556, หน้า91)จนถึงยุคราชวงศ์สุยรวมแผ่นดินจีนเป็นปึกแผ่นได้อีกครั้ง เมื่อประเทศเป็นเอกภาพ ชาวนามีเวลาทำมาหากินพืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ภัยธรรมชาติและ การต่อเรือก็พัฒนาก้าวหน้า สามารถต่อเรือเดินทะเลขนาดใหญ่ขึ้นมาได้ ทำให้เศรษฐกิจในช่วงต้นราชวงศ์สุยเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก (คล่อง ศิริประภาธรรม, 2556, หน้า104) จนถึงราชวงศ์ถังก็ยังปรากฏการใช้เส้นทางทางทะเลในการติดต่อกับประเทศต่าง ๆ มีทั้ง เกาหลี ญี่ปุ่น แหลมอินโดจีนและอินเดีย ซึ่งรัฐบาลถึงจะมีข้าหลวงใหญ่และเจ้าหน้าที่ปกครองดูแลความเรียบร้อยเพื่อติดต่อกับต่างประเทศ (คล่อง ศิริประภาธรรม, 2556, หน้า116) จนมาถึงราชวงศ์ซ่ง มีเมืองท่าที่สำคัญหลายเมือง เช่น ฉานโจว กวางโจว หนิงโจว ซึ่งที่ ฉานโจวและกวางโจว ยังมีการพบแผ่นศิลาจารึกที่บันทึกการไปมาหาสู่ระหว่างจีนกับชาวต่างประเทศ และค้นพบซากอู่ต่อเรือโบราณขนาดใหญ่แสดงถึงความก้าวหน้าในการต่อเรือของจีน(คล่อง ศิริประภาธรรม, 2556, หน้า136) ความรู้ในการต่อเรือของจีนถูกพัฒนาเรื่อยมาจนถึงราชวงศ์หมิง และจักรพรรดิจูตี้ทรงเล็งเห็นถึงความสำคัญ of เส้นทางการค้าทางทะเล ทำให้เกิดนโยบายต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการค้าขายกับต่างประเทศมากขึ้น ในราชวงศ์หมิง จะเห็นได้ว่าจีนมีความสนใจในการเดินเรือในทะเลมาเป็นเวลานาน ทำให้อาณาจักรจีนมีความชำนาญในการต่อเรือและการค้าขายทางทะเล

แต่การที่จักรพรรดิหย่งเล่อสั่งให้เจิ้งเหอนำกองเรือออกไปเยือนอาณาจักรต่าง ๆ ก็ไม่ใช่เพียงเพื่อการค้าขายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง เห็นได้จากการที่กองเรือของเจิ้งเหอได้เข้าไปแทรกแซง ระวังข้อพิพาทระหว่างอาณาจักรต่าง ๆ อยู่หลายครั้ง จึงสันนิษฐานได้ว่าการส่งกองเรือ

ออกไปอาณาจักรต่าง ๆ นั้นจักรพรรดิหย่งเล่อมีวัตถุประสงค์อยู่หลายประการ จึงมุ่งศึกษาวัตถุประสงค์ในการออกเดินทางสำรวจทางทะเลของกองเรือของเจิ้งเหอ ตลอดจนผลที่ได้รับจากการออกสำรวจทางทะเลของกองเรือ ผ่านการศึกษาสภาพสังคม เศรษฐกิจ สถานการณ์ทางการในราชวงศ์หมิง

ประวัติศาสตร์การเดินทางเรือของจีน

ความสนใจในเส้นทางการค้าทางทะเลของจีนเริ่มต้นมาตั้งแต่ราชวงศ์อู่ ในยุค 3 ก๊ก อาณาจักรจีนในขณะนั้นถูกแบ่งออกเป็น 3 อาณาจักร หนึ่งในนั้นคือ ราชวงศ์อู่ ที่รวบรวมชนเผ่าต่างๆ แยกกลางและปลายแม่น้ำแยงซีร่วมกับชาวฮั่นที่อพยพลงทางใต้ เนื่องด้วยดินแดนที่อยู่ทางใต้ และยังต้องทำสงครามกับอีก 2 ก๊กที่อยู่ทางตอนเหนือ ทำให้เส้นทางการค้าทางบกของก๊กอู่ขาดหายไป ประกอบกับชาวอู่มีความชำนาญในการต่อเรือและการเดินเรือในทะเลจึงเปลี่ยนมาให้ความสำคัญกับการค้าทางทะเลแทน ปีค.ศ.230 ชุนควนตั้งแม่ทัพใหญ่ เว่ยเจินคุมกองทัพเรือหมื่นกว่าคนไปถึงเกาะไต้หวัน ทำให้การไปมาหาสู่ระหว่างไต้หวันกับอาณาจักรจีนนั้นใกล้ชิดยิ่งขึ้น จนถึงยุคราชวงศ์สุยรวมแผ่นดินจีนเป็นปึกแผ่นได้อีกครั้ง เมื่อประเทศเป็นเอกภาพ ชาวนามีเวลาทำมาหากินพืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ทัศนกรรมและการต่อเรือก็พัฒนาก้าวหน้า สามารถต่อเรือเดินทะเลขนาดใหญ่ขึ้นมาได้ ทำให้เศรษฐกิจในช่วงต้นราชวงศ์สุยเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก จนถึงราชวงศ์ถังก็ยังปรากฏการใช้เส้นทางทางทะเลในการติดต่อกับประเทศต่าง ๆ มีทั้ง เกาหลี ญี่ปุ่น แหลมอินโดจีนและอินเดีย ซึ่งรัฐบาลถังจะมีข้าหลวงใหญ่และเจ้าหน้าที่ปกครองดูแลความเรียบร้อยเพื่อติดต่อกับต่างประเทศ จนมาถึงราชวงศ์ซ่ง มีเมืองท่าที่สำคัญหลายเมือง เช่น ฉานโจว กวางโจว หิงโจว ซึ่งที่ฉานโจวและกวางโจว ยังมีการพบแผ่นศิลาจารึกที่บันทึกการไปมาหาสู่ระหว่างจีนกับชาวต่างประเทศ และค้นพบซากอู่ต่อเรือโบราณขนาดใหญ่ นอกจากนี้ในราชวงศ์ซ่งยังสามารถประดิษฐ์เข็มทิศขึ้นมาใช้ในการเดินเรือได้อีกด้วย เข็มทิศได้แพร่หลายผ่านอาหรับ เข้าสู่ยุโรปและกระตุ้นการคมนาคม การเดินเรือทะเลให้พัฒนาก้าวหน้าไปมาก ส่งผลให้ในภายหลังจึงได้ค้นพบเส้นทางเดินเรือใหม่ ๆ และพบทวีปใหม่ในโลก ความรู้ในการเดินเรือพัฒนาจนถึงราชวงศ์หยวน ซึ่งมีนักเดินทางชาวอิตาลีได้แต่งหนังสือ บันทึกการเดินทางของมาโคโปโล แนะนำสภาพความเจริญรุ่งเรืองของเมืองต้าตู (ปักกิ่งปัจจุบัน) และเมืองท่าฉวนโจวว่าเป็นเมืองท่าใหญ่ที่มรสินค้าเข้าออกที่สำคัญทางภาคใต้ของจีน และมีเจดีย์ ลีวเซินถ่า ซึ่งเป็นระจิมไฟสัญญาณการเดินเรือที่ปากอ่าวของนครฉวนโจว และรัฐบาลหยวนยังได้บุกเบิกการเดินเรือทะเลจากเหนือมาได้ ผ่านบ่อไห่ หวางไห่ สู่จื่อกู่และสู่ต้าตู แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของการคมนาคมของราชวงศ์หยวน ความรู้ในการต่อเรือของจีนถูกพัฒนาเรื่อยมาจนถึงราชวงศ์หมิง และจักรพรรดิจูตี้ทรงเล็งเห็นถึงความสำคัญของเส้นทางการค้าทางทะเล ทำให้เกิดนโยบายต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการค้าขายกับต่างประเทศมากขึ้นในราชวงศ์หมิง

ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง

เมื่อถึงราชวงศ์หมิงจักรพรรดิหงอู่ทรงตระหนักถึงบทบาทในทางลบของพวกขันทีและได้ลดบทบาทของขันทีลงในสมัยพระองค์ แต่เมื่อมีการยกเลิกตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในค.ศ. 1380 ทำให้พระองค์ทรงมีพระราชกิจมากขึ้น จักรพรรดิหงอู่จึงทรงเริ่มพึ่งพาขันทีในการอ่านและตรวจตราหนังสือราชการเมื่อเข้าสู่รัชสมัยหยงเลอ ขันทีได้รับอนุญาตให้เข้ามามีบทบาททางราชการอย่างเต็มที่(“ภาพลักษณ์ของเจิ้งเหอในประวัติศาสตร์จีน” สิทธิพล เครือรัฐติกาล 2555) และเจิ้งเหอก็เป็นหนึ่งในขันทีที่จักรพรรดิจูตี้ไว้วางใจเป็นอย่างมาก

ด้านเศรษฐกิจหลังจักรพรรดิหงอู่ขึ้นครองราชย์ ก็ได้ทุ่มเทเพื่อที่จะฟื้นฟูเศรษฐกิจ สังคม และผลผลิตในประเทศ โดยด้านหนึ่งพยายามลดภาระของประชาชนและชาวนา ในขณะที่อีกด้านก็เร่งปฏิรูประบบการปกครองที่ไม่เหมาะสม รวมทั้งลงโทษขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง ในสมัยราชวงศ์หมิง การเกษตรพัฒนามากขึ้นกว่ายุคก่อน การทอผ้าไหมและการผลิตเครื่องเคลือบดินเผามีความก้าวหน้ารุ่งเรือง การทำเหมืองเหล็ก การหล่อเครื่องทองเหลือง การผลิตกระดาษ การต่อเรือเป็นต้นก็มีการพัฒนาอย่างมาก การแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมระหว่างประเทศมีบ่อยครั้ง เศรษฐกิจการค้าก็ได้พัฒนาเริ่มปรากฏเป็นเค้าโครงของเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ในช่วงต้นราชวงศ์หมิง จีนมีที่ดินรกร้างว่างเปล่าที่ไม่มีเจ้าของจำนวนมากมาย จักรพรรดิหมิงไท่จูได้รวบรวมคนพเนจร ลดและงดภาษีอากรให้พวกเขา ทำให้จำนวนชาวนามีที่นาทำเองเพิ่มมากขึ้นอย่างมาก ผลิตภัณฑ์ใหม่ๆทางเกษตรเช่นใบยาสูบ มันเทศ ข้าวโพดและถั่วลิสงเป็นต้นก็ได้มีการนำเข้ามาในจีน ในสมัยราชวงศ์หมิงงานหัตถกรรมประเภทต่างๆเช่น เครื่องเคลือบดินเผาและสิ่งทอเป็นต้นได้พัฒนาถึงระดับค่อนข้างสูง โดยเฉพาะกิจการทอผ้าไหม ในสมัยราชวงศ์หมิงมีสินค้าหลากหลายชนิด การแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้าเป็นไปอย่างคึกคัก ในสถานที่ที่มีผลผลิตอุดมสมบูรณ์และการคมนาคมสะดวกได้ก่อรูปขึ้นเป็นศูนย์การค้าทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก เกิดเมืองใหญ่ที่มีความเจริญรุ่งเรืองเช่นปักกิ่ง นานกิง ประกอบกับการทำสงครามกับมองโกลที่อยู่ทางเหนือ ทำให้เส้นทางการค้าทางบกและการติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ถูกปิด ราชวงศ์หมิงจึงต้องหาเส้นทางการค้าใหม่เพื่อถ่วงดุลอำนาจกับอาณาจักรมองโกล จึงทำให้เกิดนโยบายสำรวจทางทะเลขึ้นมา

ประวัติเจิ้งเหอ

รูปที่1 เจิ้งเหอ

ที่มา:<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B9%80%E0%B8%88%E0%B8%B4%E0%B9%89%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%AB%E0%B8%AD>

เจิ้งเหอ (ค.ศ. 1371 – 1433) เดิมแซ่หม่า(มาจากภาษาอาหรับว่า Muhammad) ชื่อ เหว และมีชื่อรองว่า ซันเป่า (ภาษาอาหรับคือ Abdul Subbar) ถือกำเนิดที่เมืองคุนหยางมณฑลหยุนหนันหรือยูนนานทางตอนใต้ของประเทศจีน ครอบครัวเป็นชาวมุสลิม

ต่อมาเมื่อปี 1381 จักรพรรดิหมิงไท่จู ยกทัพมากวาดล้างกองกำลังของมองโกลแห่งราชวงศ์หยวนที่ยังปักหลักอยู่ในแถบหยุนหนัน ท่ามกลางความวุ่นวายของสงคราม เจิ้งเหอที่ขณะนั้นมีวัยเพียง 11 ปี ตกเป็นเชลยศึกของกองทัพหมิง ถูกนำตัวไปเป็นขันทีทำงานรับใช้ในกองทัพ

หลังจากสงครามสงบลง เจิ้งเหอติดตามกองทัพหมิงขึ้นเหนือไป เข้าร่วมในสมรภูมिरบทางภาคเหนือ จบจนอายุได้ 19 ปี จึงได้รับการคัดเลือกให้อยู่ในกองทัพของจูตี้ นับแต่นั้นเจิ้งเหอก็คอยติดตามจูตี้ กลายเป็นคนสนิทที่ได้รับความไว้วางใจอย่างสูง ปี 1399 – 1402 เมื่อจูตี้แย่งชิงบัลลังก์กับหลานชายของตน หมิงฮู่ตี้ ที่สืบราชบัลลังก์ต่อจากจูหยวนจาง โดยเจิ้งเหอได้สร้างความดีความชอบในศึกครั้งนี้ไว้อย่างมาก ช่วยให้จูตี้ได้ก้าวขึ้นเป็นจักรพรรดิหย่งเล่อในที่สุด เจิ้งเหอได้รับการเลื่อนฐานะขึ้นเป็นหัวหน้าขันที และในปี 1404 จูตี้พระราชทานแซ่ “เจิ้ง” จึงกลายมาเป็น “เจิ้งเหอ”

สาเหตุที่เจิ้งเหอได้รับเลือกให้เป็นแม่ทัพในกองเรือมหาสมบัติ

เจิ้งเหอเดิมมีตำแหน่งเป็นเน่ยกวนเจี้ยนไท่เจี้ยน มีหน้าที่ในการดูแลการสร้างวังสุสานจัดหาของใช้ให้ราชสำนักวัดฤๅษะองค์สำคัญอีกประการหนึ่งของการออกเดินเรือก็เพื่อจัดหาสิ่งของมีค่าและหายากมาใช้ในราชสำนักที่นครหนานจิงและเป่ย์ผิงในเวลาต่อมา และปัจจัยหนึ่งก็คือเจิ้งเหอเป็นชาวมุสลิมมาแต่กำเนิดต่อมาได้นับถือศาสนาพุทธ ด้วยประเทศที่กองเรือเดินทางไปเยือนมีทั้งที่นับถือศาสนาพุทธ (อุซาคเนย์และลังกา) ฮินดู (อาณาจักรมัชปาหิตบนเกาะชวา) และอิสลาม (อาหรับ) เจิ้งเหอจึงมีความเหมาะสมที่จะสร้างสันถวไมตรีกับชนทุกศาสนาในดินแดนที่กองเรือจะเดินทางไปเยือน อีกทั้งเจิ้งเหอยังได้รับการยอมรับและไว้วางพระทัยจากจักรพรรดิ เนื่องจากเจิ้งเหอเชี่ยวชาญการรบ การวางกลยุทธ์ เคยติดตามอ่องแคว้นเยียนออกรบบ่อยครั้ง มีความกล้าหาญ และมีความสามารถในการบัญชากองทัพ นอกจากนี้เจิ้งเหอยังรอบรู้ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม และศาสนาของประเทศต่างๆ ในแถบทะเลตะวันตก อีกทั้งมีความสามารถเป็นเลิศทางด้าน การต่างประเทศ เคยเดินทางมาเจริญสัมพันธไมตรีกับสยามและญี่ปุ่น เพื่อแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง นับว่าเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนั้นเจิ้งเหอยังได้รับการถ่ายทอดวิชาการเดินเรือจากบิดามาตั้งแต่วัยเยาว์ จึงคุ้นเคยกับมหาสมุทร และชำนาญการเดินเรือและต่อเรือ ซึ่งมีส่วนช่วยให้เขาเพิ่มพูนประสบการณ์การเดินเรือและพัฒนาเทคนิคการเดินเรือในระหว่างการเดินทางเรือท่องทะเลตะวันตก จนสามารถบรรลุภารกิจการเดินเรือท่องทะเลตะวันตกได้อย่างสมบูรณ์แบบ (“เจิ้ง เหอ เดินเรือท่องทะเลตะวันตก” มหาวิทยาลัยพาณิชยนาวิต้าเหลียน 2559)

การเดินทางทั้ง 7 ครั้งของเจิ้งเหอ

เส้นทางการเดินเรือของเจิ้งเหอระยะแรก ครั้งที่ 1 – 3 (1405-1411) ได้แก่ เมืองหนันจิง - เมืองจัมปา (เวียดนาม) - สยาม - มะละกา (มาเลเซีย) - บอร์เนียว - ซวา - เกาะสุมาตรา (อินโดนีเซีย) - ลังกา (ศรีลังกา) สู่ปลายทางที่ เมืองโคชิน - ศิลอนและคาลิกัต(เมืองท่าชายฝั่งตะวันตกของอินเดีย) เป็นต้น

ระยะหลัง ได้แก่ การเดินทางครั้งที่1-7 (1412-1433) ได้มีการขยายขอบเขตการเดินทางออกไปถึง อ่าวเปอร์เซีย ทะเลแดง และชายฝั่งทะเลตะวันออกของทวีปแอฟริกา โดยมีเป้าหมายสำคัญนอกจากสร้าง สันถัมภ์ทางการทูต ก็คือการแลกเปลี่ยนสินค้า

ภายในลำเรือยังได้บรรทุกเอาสินค้า เช่นเครื่องเคลือบ ผ้าแพร ผ้าไหม ใบชา เครื่องทองเหลือง เครื่องทองสัมฤทธิ์ และสินค้าอื่น ๆ ที่เป็นสินค้าที่มีชื่อเสียงของจีนนำไปค้าขายแลกเปลี่ยนกับประเทศต่างๆ โดยต้องการที่จะซื้อขายสินค้าพื้นถิ่นของและเป็นที่ต้องการของจีนก็คือไม้มะเกลือไม้ไผ่กวนหยินและไม้หอมเจียหลาน อันมีค่าสูงของท้องถิ่นอาณาจักรจามปา จากนั้นกองเรือมุ่งหน้าไปยังอาณาจักรมขปาหิตบนเกาะชวา แวะเมืองเกรซิค เมืองสุราบายา เพื่อค้าขายผ้าไหมเครื่องถ้วยกับเครื่องเทศและเหรียญทองแดงของชวา จากนั้นมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือไปสู่สามเมืองท่าการค้าที่สำคัญบนชมพูทวีปนั่นคือเมืองคาลิกัต เมืองโคชิน และเมืองศิลอน สินค้าท้องถิ่นที่จีนนำมาค้าขายแลกเปลี่ยนด้วยคือเครื่องเทศอัญมณีไข่มุกและปะการัง ฯลฯ

การเดินทางครั้งที่ 1 หลังจากค้าขายกับเมืองท่าต่างๆ และกำลังจะเดินทางกลับนั้นกองเรือได้เผชิญหน้ากับฉินจู้อี หัวหน้าโจรสลัดจากเมืองกว่างตง ที่มายึดช่องแคบมะละกา และคอยปล้นสดมภ์เรือสินค้าที่แล่นผ่านไปมา กองเรือของเจิ้งเหอได้รับกับกลุ่มโจรสลัดจนชนะ และจับเป็นฉินจู้อีนำตัวกลับไปลงโทษที่นครหนานจิง

การเดินทางครั้งที่ 2 เส้นทางการเดินเรือเหมือนกับครั้งแรก และในครั้งนี้นักเรือได้เดินทางมาถึงราชอาณาจักรกรุงศรีอยุธยาเทียบท่า ณ บริเวณหน้าวัดพนัญเชิงอันเป็นท่าจอดเรือสำเภาและเป็นชุมทางค้าขายนานาชาติที่สำคัญแห่งหนึ่งของภูมิภาคในสมัยนั้นอีกทั้งยังเป็นที่ตั้งของชุมชนชาวจีนในกรุงศรีอยุธยา

การเดินทางครั้งที่ 3 กองเรือได้แวะขึ้นฝั่งที่จัมปายุชยามะละกาสุมาตราที่สุมาตราเพียงเหนือมีวัตถุประสงค์ในการมาค้นหาพืชสมุนไพรไม้หอมรวมถึงกำมะถันและแร่ธาตุต่างๆที่มีสรรพคุณในการบำบัดรักษาโรคอันจะหาได้จากพื้นที่ในบริเวณที่ยังมีภูเขาไฟคุกรุ่นของสุมาตรา ในที่ียวกลับกองเรือได้มาขึ้นฝั่งที่เกาะลังกาอีกครั้งหนึ่งในคราวนี้กองเรือของเจิ้งเหอได้เกิดปะทะกับกองกำลังของอลเกศวรเสนาบดีใหญ่แห่งเมืองคัมโปละ ที่ปฏิเสธการถวายเครื่องราชบรรณาการให้จักรพรรดิจีน โทษให้ซึ่งในที่สุดอลเกศวรถูกทหารจีน

จับกุมตัวได้และนำกลับไปนครหนานจิงเพื่อให้องค์จักรพรรดิพิจารณาโทษแต่จักรพรรดิหย่งเล่อพระราชทานอภัย

รูปที่2 รูปวาดยีราฟ ที่เจิ้งเหอนำกลับมาถวายจักรพรรดิหย่งเล่อ

ที่มา:<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B9%80%E0%B8%88%E0%B8%B4%E0%B9%89%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%AB%E0%B8%AD#/media/%E0%B9%84%E0%B8%9F%E0%B8%A5%E0%B9%8C:ShenDuGiraffePainting.jpg>

การเดินทางครั้งที่ 4 ถือเป็นการเดินทางครั้งสำคัญของเจิ้งเหอ เพราะนอกจากจะบุกเบิกเส้นทางการค้าใหม่ ขยายขอบเขตการเดินทางสู่คาบสมุทรอาระเบียและเมืองท่าชายฝั่งตะวันออกของทวีปแอฟริกาได้เป็นผลสำเร็จแล้ว เจิ้งเหอยังนำคณะทูตจากดินแดนอันไกลโพ้นจากหลายประเทศ ติดตามกลับมาเพื่อเยี่ยมเยียนจีนเป็นครั้งแรกอีกด้วย และหนึ่งในบรรณาการที่นำมาถวายให้กับจักรพรรดิจีน ก็คือ “กิเลน” (ยีราฟ) ซึ่งถือเป็นสัตว์มงคลในเทพตำนานของจีน ดังนั้นจึงมี ‘ผลตอบรับ’ จากราชสำนักในเวลานั้นไม่น้อย

การเดินทางครั้งที่ 5 วัตถุประสงค์หลักในการเดินเรือครั้งนี้เพื่อไปพระราชทานดวงตราแก่กษัตริย์องค์ใหม่แห่งโคชินนามโคยะรีเพื่อให้รอดพ้นจากภัยคุกคามจากเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันคือเมืองคาลิคัท แต่ก็ยังทำการค้ากับเมืองท่าสำคัญตามเส้นทางเดิม และกองเรือได้เดินทางมุ่งต่อไปยังเมืองท่าเอเดน สินค้าของเอเดนที่นำมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของจีนคืออัญมณีหินสีมีค่าไข่มุก และปะการังขนาดใหญ่ น้ำกุหลาบ และสัตว์ป่าท้องถิ่น

การเดินทางครั้งที่ 6 การเดินเรือในครั้งนี้เจิ้งเหอได้บัญชาการกองเรือไปถึงเกาะสุมาตราเท่านั้น สมุทรยาตราในครั้งนี้เองที่นักภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษนามกาวินแมนซี ได้เสนอทฤษฎีการเดินทางเรือสำรวจโลกใหม่ของกองเรือมหาสมบัติของจีนได้ไปค้นพบทวีปอเมริกา ก่อนคริสโตเฟอร์โคลัมบัสถึง 70 ปี โดยกองเรือมหาสมบัติที่ออกเดินทางไปสำรวจโลกในครั้งนี้ นำโดยแม่ทัพของเจิ้งเหอทั้ง 4 คนคือ หงเป่า โจวหม่าน โจวเหวิน และหยางซิง โดยแยกออกเป็น 3 เส้นทางครอบคลุมถึงเส้นทางการสำรวจทวีปอเมริกาเหนือทั่วโลก เหนืออเมริกาใต้ทั่วโลกได้กระทั่งข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมาถึงทวีปออสเตรเลียและกลับสู่จีนทางด้านตะวันออก ซึ่งถือเป็นการสำรวจรอบโลกเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเดินทางเรือของโลก

การเดินทางครั้งที่ 7 จักรพรรดิหงซีทรงครองราชย์เพียง 9 เดือนก็เสด็จสวรรคตพระราชโอรสเจ้าชายจันจี เสด็จขึ้นครองราชย์แทนในรัชสมัยจักรพรรดิซวนเต๋ต่อมาในปี 1430 พระองค์ทรงให้เรือฟั่นการออกสำรวจทางทะเลขึ้นอีกครั้งหนึ่งและในครั้งนี้ถือเป็นครั้งสุดท้ายของกองเรือมหาสมบัติโดยได้เว้นช่วงจากครั้งที่ 6 นานหลายปีและเจิ้งเหอมีอายุย่างเข้าปีที่ 60 เจิ้งเหอให้มีการจำหลักแผ่นป้ายศิลาจารึกขึ้นสองแผ่นเล่าเรื่องราวการเดินทางทั้ง 6 ครั้งที่ผ่านมา แผ่นแรกตั้งไว้คู่ต่อเรือหลิวเจียเมืองไท่ซาง (kg) ไกล่ริมฝั่งปากแม่น้ำอานเจียงและอีกหนึ่งแผ่นตั้งไว้ที่วิหารเจ้าแม่เทียนเพยหนานซาน เมืองฉางเล่อปากแม่น้ำหมิ่นเจียง สำหรับเจิ้งเหอเชื่อกันว่าได้ล้มป่วยลงที่เมืองคาลิศทำให้ไม่สามารถติดตามกองเรือต่อไปได้และในระหว่างกองเรือเดินทางกลับจีนเชื่อว่าเจิ้งเหอได้ถึงแก่กรรมและประกอบพิธีกรรมบนเรือกลางผืนมหาสมุทรสิริรวมอายุได้ 62 ปี (ปรีวัฒน์ จันทร 2548)

วัตถุประสงค์ในการออกสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอ

วัตถุประสงค์ในการออกสำรวจของกองเรือเจิ้งเหอ แบ่งได้เป็น 2 ด้านคือ

1 วัตถุประสงค์ด้านการเมือง

2. วัตถุประสงค์เรื่องเศรษฐกิจ

2.1 วัตถุประสงค์เรื่องการเมือง

ประการแรก หลังจากแย่งชิงอำนาจมาได้สำเร็จจักรพรรดิหย่งเล่อก็กังวลพระทัย เนื่องจากไม่พบพระศพของหมิงฮู่ตี้จักรพรรดิองค์ก่อน จึงกลัวว่าหมิงฮู่ตี้จะกลับมาแย่งชิงอำนาจของพระองค์ จักรพรรดิหย่งเล่อทรงคิดว่าหมิงฮู่ตี้ น่าจะหลบหนีไปต่างแดน ซึ่งในขณะนั้นการเดินทางเรือในประเทศจีนมีความก้าวหน้ามาก เพราะอาณาจักรจีนมีความสนใจในการเดินเรือมาเป็นเวลาหลายปีตั้งแต่ราชวงศ์อู่ จักรพรรดิหย่งเล่อจึงคิดจะส่งกองเรือออกไปเพื่อสืบหาหมิงฮู่ตี้ แต่สาเหตุนี้จะไม่ใช่เป้าหมายหลักในการจัดตั้งกองเรือขึ้นมา เพราะเมื่อถึงเวลาที่กองเรือได้ออกไปสำรวจตามอาณาจักรต่าง ๆ ก็แทบไม่ได้ให้ความสำคัญกับการตามหาหมิงฮู่ตี้เท่าไร

ประการที่สองอาจจะมาจากการที่จักรพรรดิหย่งเล่อขึ้นครองราชย์อย่างไม่ชอบธรรม จึงอาจจะต้องการส่งกองเรือออกไปเพื่อประกาศความยิ่งใหญ่ของราชสำนักของพระองค์ และเมื่อออกไปค้าขายได้กำไรทำให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้นและยังมีการถวายเครื่องราชบรรณาการจากอาณาจักรต่าง ๆ มากมายนั้นยังเป็นการสร้างความไว้วางใจให้เหล่าขุนนางว่าพระองค์เหมาะสมแก่การเป็นจักรพรรดิ

ประการที่สามเนื่องด้วยเส้นทางการติดต่อทางบกระหว่างจีนกับเอเชียกลางทางตะวันตก ซึ่งเป็นทางที่จีนติดต่อกับโลกภายนอกและเป็นเส้นทางการค้าและวัฒนธรรมที่มีความสำคัญ ถูกปิดกั้นโดยสิ้นเชิงในปี 1402 ดยุคชนเผ่ามองโกล จีนจึงเหลือเส้นทางที่จะติดต่อโลกภายนอกเพียงทางทะเลด้านเดียว ดังนั้นนโยบายในการสร้างกองทัพเรือที่เข้มแข็งจึงเป็นทางเลือกและช่วยให้จีนสามารถรักษาความสัมพันธ์กับอาณาจักรต่าง ๆ ในระบบบรรณาการต่อไปได้

2.2 วัตถุประสงค์เรื่องเศรษฐกิจ

ในต้นราชวงศ์หมิงกำลังการผลิตผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้นกว่าสมัยก่อนมาก กล่าวคือแถบเหนือของกลุ่มแม่น้ำฮวงโห มีพื้นที่ปลูกข้าวมากขึ้น มณฑลฝูเจี้ยน เจ้อเจียงมีการปลูกข้าว 2 ฤดูและภาคใต้ของจีนยังมีการปลูกข้าวถึง 3 ฤดูทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นมาก อีกทั้งการปลูกฝ้าย การปลูกม่อนและเลี้ยงไหมขยายและพัฒนากว่าเดิม ผลผลิตทางการเกษตรและการแปรรูป ผลผลิตทางหัตถกรรม อุตสาหกรรม เข้าสู่ตลาดจำนวนมาก ด้วยอัตราการผลิตของราชวงศ์หมิงที่เพิ่มขึ้นจึงเป็นไปได้ว่าการเดินเรือของกองเรือเจ็วเหอจึงอาจจะมีไว้เพื่อระบายสินค้าที่ผลิตได้เยอะออกไปค้าขายแลกเปลี่ยนกับอาณาจักรต่าง ๆ โดยมีนครกว่างโจว ฉวนโจว หนิงปอ ฝูเจี้ยน เป็นเมืองท่าติดต่อกับต่างประเทศ ที่สำคัญมีสินค้าหลากหลายที่ส่งออกจากท่าเรือเหล่านี้ อาทิ ส่งไปญี่ปุ่นและเอเชียอาคเนย์อยู่เสมอ

นอกจากนี้กองเรือของเจ็วเหอยังได้เข้าไปแทรกแซงปัญหาระหว่างอาณาจักรต่าง ๆ เช่นในการเดินทางครั้งที่ 2 เจ็วเหอได้เดินทางไปจามปา เพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างอันนัมกับจามปาและในการเดินทางครั้งที่ 3 ได้เข้าไปแก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างมะละกากับสยาม ในการเดินเรือครั้งนี้ได้ยกระดับความสำคัญของมะละกาอย่างมาก เพราะนอกจากกองเรือของเจ็วเหอรับประกันว่ามะละกาจะไม่ถูกรุกรานจากเพื่อนบ้านคือมัมชปาหิตจากทางใต้และสยามจากทางเหนือ อีกทั้งยังได้ตั้งคลังสินค้าล้อมด้วยป้อมรักษาความปลอดภัยเพื่อรับประกันความปลอดภัยในการเดินเรือในช่องแคบมะละกา การเข้าไปช่วยคลี่คลายความขัดแย้งในภูมิภาคก็เพื่อต้องการสถาปนาเส้นทางการเดินเรือและการค้าที่ปลอดภัย เนื่องจากเจ็วเหอตระหนักว่ามะละกาตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์สำคัญควบคุมการเดินเรือในช่องแคบมะละกา และยังเป็นจุดที่เรือสำเภาจำเป็นต้องจอดแวะเพื่อขนถ่ายสินค้า มะละกาจึงเป็นเมืองท่าที่สำคัญ จะเห็นได้ว่าการที่กองเรือของเจ็วเหอเข้าไปช่วยแก้ไขความขัดแย้งในภูมิภาคก็เพื่อต้องการสถาปนาเส้นทางการเดินเรือและการค้าที่ปลอดภัยให้กับอาณาจักรจีนและเป็นไปตามความต้องการของจีนได้ ซึ่งให้เห็นว่าการเดินเรือของเจ็วเหอได้ส่งผลให้อาณาจักรจีนมีความแข็งแกร่งและมั่นคงมากยิ่งขึ้น

ผลที่ได้รับจากการสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอ

ผลที่ได้รับด้านเศรษฐกิจคืออาณาจักรจีนกลายเป็นศูนย์กลางการค้าของโลก เศรษฐกิจในราชวงศ์หมิงดีขึ้นมาก เรือของเจิ้งเหอช่วยส่งเสริมและขยายเศรษฐกิจการค้าระหว่างจีนกับต่างชาติ สินค้าหลายชนิดของจีน เช่นผ้าไหม เครื่องเคลือบ ใบชา เครื่องเงิน เครื่องโลหะ และหนังสือถูกส่งออกไปยังประเทศต่างๆ ในขณะเดียวกัน สินค้าของประเทศเหล่านี้ก็หลั่งไหลเข้าสู่ประเทศจีนเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องหอม ยาสมุนไพร สีย้อม สัตว์ พืช และอัญมณี การค้าในลักษณะแลกเปลี่ยนไปมาเช่นนี้ ไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนและการพัฒนาทางเศรษฐกิจระหว่างจีนและต่างชาติในขณะเดียวกัน แต่ยังส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกันอีกด้วย โดยการเผยแพร่ระบบระเบียบ ภาษา ศาสนา พิธีกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานของจีนไปยังประเทศในแถบทะเลตะวันตกและการนำเอาอารยธรรมของประเทศเหล่านี้เข้าสู่ประเทศจีน ผลที่ได้ด้านการเมืองก็คือขบวนเรือของเจิ้งเหอได้เดินทางไปเจริญสัมพันธไมตรี และช่วยกระชับความสัมพันธ์ระหว่างราชวงศ์หมิงกับประเทศต่างๆ ตามเส้นทางการเดินเรือให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น และยังรับภารกิจนำคณะทูตจากประเทศต่างๆ เดินทางไปเยือนจีนด้วย และการที่จีนสามารถรักษาระบบบรรณาการไว้ได้ หลาย ๆ ประเทศต้องถวายเครื่องราชบรรณาการแก่จีน รวมถึงการที่จีนมีอำนาจในการเข้าไปแทรกแซงการเมืองของประเทศต่าง ๆ จากแต่เดิมจีนอาจจะอิทธิพลต่อแค่เพียงประเทศรอบ ๆ แต่การที่จีนส่งกองเรือออกไปเยือนอาณาจักรต่าง ๆ ที่ไกลออกไปถือเป็นการประกาศแสนยานุภาพและยังสามารถควบคุมประเทศเหล่านั้นให้เป็นไปตามความต้องการของจีนได้ ซึ่งให้เห็นว่าการเดินเรือของเจิ้งเหอได้ส่งผลให้อาณาจักรจีนมีความแข็งแกร่งและมั่นคงมากยิ่งขึ้น

สรุป

จีนมีความสนใจในการเดินเรือมาเป็นเวลานานเริ่มตั้งแต่ราชวงศ์อู๋ และค่อย ๆ สะสมองค์ความรู้ตกทอดกันต่อ ๆ มาในหลาย ๆ ราชวงศ์ อาณาจักรจีนมีการติดต่อกับอาณาจักรต่าง ๆ ผ่านการคมนาคมทางทะเลมาเป็นเวลานาน มีการพบเมืองท่าสำคัญและอยู่ต่อเรือขนาดใหญ่ ซึ่งให้เห็นถึงความสนใจในและองค์ความรู้ในการเดินเรือของจีน ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นในการออกสำรวจทางทะเลในราชวงศ์หมิง ประกอบกับในรัชสมัยของจักรพรรดิหย่งเล่อขึ้นที่กลับมามีบทบาทในราชสำนักอีกครั้ง และมีการทำสงครามกับมองโกลที่อยู่ทางเหนือทำให้เส้นทางการค้าทางบกถูกปิด เจิ้งเหอจึงได้รับการแต่งตั้งให้นำกองเรือออกสำรวจทางทะเล ที่ทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อค้าและทูตเจริญสัมพันธไมตรีกับอาณาจักรต่าง ๆ ซึ่งสาเหตุที่เจิ้งเหอได้รับแต่งตั้งก็มีหลายประการคือ เจิ้งเหอเดิมมีตำแหน่งเป็นเน่ยกวนเจี้ยนไท่เจี้ยน มีหน้าที่ในการดูแลการสร้างความสัมพันธ์กับต่างชาติให้ราชสำนักอยู่แล้ว และเจิ้งเหอเป็นชาวมุสลิมมาแต่กำเนิดต่อมาได้นับถือศาสนาพุทธ ด้วยประเทศที่กองเรือเดินทางไปเยือนมีทั้งที่นับถือศาสนาพุทธอิสลาม เจิ้งเหอจึงมีความเหมาะสมที่จะสร้างสันถวไมตรีกับชนทุกศาสนาในดินแดนที่กองเรือจะเดินทางไปเยือน อีกทั้งเจิ้งเหอยังได้รับการยอมรับและไว้วางพระทัยจากจักรพรรดิ เนื่องจากเจิ้งเหอเชี่ยวชาญการรบ การวางกลยุทธ์ และมีความสามารถในการบัญชากองทัพ นอกจากนี้เจิ้งเหอยังรอบรู้ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม และศาสนาของประเทศต่างๆ ในแถบทะเลตะวันตก อีกทั้งมีความสามารถเป็นเลิศทางด้านภาษาต่างประเทศ เจิ้งเหอจึงได้รับเลือกให้เป็นผู้นำกองเรือออกไปให้บรรลುವัตถุประสงค์ของจักรพรรดิ ซึ่งมีทั้งด้านการเมือง ที่ทรงต้องการตามหาตัวอดีตจักรพรรดิองค์ก่อน และต้องการสร้างความชอบธรรมในการขึ้นครองราชย์ของตัวเอง ผ่านการออกไปประกาศแสนยานุภาพของกองเรือของอาณาจักรจีน และให้อาณาจักรต่าง ๆ ถวายบรรณาการแก่องค์จักรพรรดิ และยังมีวัตถุประสงค์ทางเรือเศรษฐกิจ เนื่องจากในราชวงศ์หมิงผลิตทางการเกษตรและการแปรรูป ผลิตทางหัตถกรรมอุตสาหกรรม เข้าสู่ตลาดจำนวนมาก จึงต้องหาวิธีระบายสิ่งเหล่านี้ แต่เส้นทางการค้าทางบกถูกปิด จึงต้องแสวงหาเส้นทางการค้าใหม่ซึ่งก็คือเส้นทางการค้าทางทะเล จึงทำให้เกิดนโยบายการออกสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอขึ้น ซึ่งผลที่ได้รับก็คือ อาณาจักรจีนกลายเป็นศูนย์กลางการค้าของโลก มีการค้าขายกับอาณาจักรต่าง ๆ และนอกจากการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างอาณาจักรต่าง ๆ แล้วยังเกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม องค์ความรู้ ภาษาเป็นต้น และจีนยังสามารถรักษาอำนาจที่ไม่ใช่แค่เพียงประเทศรอบ ๆ อาณาจักรเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลไปถึงอาณาจักรที่อยู่ไกลออกไป การออกสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอจึงไม่ใช่แค่เพียงการออกไปค้าขายให้กับอาณาจักรจีนแต่ยังเป็นการเพิ่มความแข็งแกร่ง มั่นคงให้กับอาณาจักรจีนอีกด้วย

บรรณานุกรม

คลอง ศิริประภาธรรม. (2556). **ประวัติศาสตร์จีนฉบับมาตรฐานกำเนิดมนุษย์ตึกดำบรรพ์ถึงอารยธรรมใหม่**. สำนักพิมพ์สุขภาพใจ.

สิทธพล เครือรัตติกาล. (2553). **เหตุเกิดในราชวงศ์หมิง**. สำนักพิมพ์ชวนอ่าน

สืบแสงแสง พรหมบุญ. (2549). **เจิ้งเหอ ซ้ำปองกงและอุษาคเนย์**. สำนักพิมพ์มติชน

โยธิน เอื้อคณารักษ์. (2549). **จีนพิชิตโลก บทสรุปพลิกหน้าประวัติศาสตร์การเดินเรือ**. แมเนเจอร์ มีเดีย กรุ๊ป. บมจ.

ปริวัฒน์ จันท. (2548). **การสำรวจทางทะเลของเจิ้งเหอ**. สืบค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2563, สืบค้นจาก

<http://www.openbase.in.th/files/ebook/textbookproject/semina30thaichina003.pdf>

Print. (2556). **จีนประวัติศาสตร์**. สืบค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2563, สืบค้นจาก

<http://printhaha.blogspot.com/2009/06/1368-1644-1.html>